

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

El cuc de l'alegria

Cada dia, després de l'escola, els nens i nenes d'aquella casa miraven la televisió mentre menjaven l'entrepà. La mare sempre els advertia:

MARE — **A tal hora tancarem la tele i us posareu a fer els deures!**

Els nens no podien resistir que la mare digués aquella frase. I quan arribava l'hora maleïda, amb molt d'esforç, apagaven el televisor i es recordaven de tot el que no havien fet fins aleshores:

INFANT 1— **Ai, tinc pipí!**

INFANT 2— **Uix, jo no m'he rentat les mans!**

INFANT 3 — **Jo no tinc llapis,**

INFANT 4 — **I jo he perdut la goma...**

Fins que treien de polleguera la mare, que feia un crit, i s'asseien a treballar.

La segona fase era mirar de concentrar-se. Havien de buscar els deures que tenien i treure els llibres o les fotocòpies que els havien donat a classe, però era el moment preferit de les nenes per explicar-se el que els havia passat a l'escola:

INFANT 4 — **Avui he dinat amb l'Ousmane.**

INFANT 3 — **I jo amb la Fatou.**

INFANT 2— **I saps què m'ha dit l'Àlex, que divendres comença la primavera, que fa una festa a casa seva, m'ha convidat!**

INFANT 1— **Doncs mira què hem trobat la Clara i jo al bosquet de l'escola... una pedra màgica!**

Qualsevol cosa era millor que fer els deures. Com costava que es concentrassin!

MARE— **Renoi!** —pensava la mare.

I encara hi havia una tercera fase, la de...

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

INFANT 3 — **Mare, no ho entenc...**

INFANT 1— **A ella l'ajudes i a mi no...**

Un dia, la mare, desesperada, va decidir demanar ajuda a la fada dels records. La fada que tots tenim dins nostre, la coneixeu? Sí, és aquella veueta dolça que només surt quan ets capaç de mirar cap endins. És la veueta d'una criatura riallera i de mirada innocent que hi ha a dins de tots els adults del món i que està disposada a dir tot allò que vols sentir.

Així, la mare se'n va anar cap a l'habitació, va agafar la seva llibreta i va començar a escriure com era ella quan era petita. A poc a poc li van venir els records:

MARE — Recordo que a la primavera, quan el dia s'allargava tant i tant només tenia ganes de ser fora de casa jugant amb els amics. Com em costava posar-me a fer els deures! I com m'encantava amb una mosca que passava... Com m'ho devia fer per superar la mandra? I, com aconseguia inventar les redaccions que em demanaven? Si ho sabés podria ajudar els meus fills.

Va agafar una fotografia que tenia d'ella amb la seva mare quan vivia a Romania i, a poc a poc, va recuperar un dolç somriure. I va entendre que els seus fills tenien dintre seu el cuc de l'alegria i que era per això que els costava concentrar-se. Només havien de créixer!

Amb una rialla emocionada i els ulls humits va tornar al menjador amb els nens i amb la tendresa trobada en el record d'infantesa es va asseure al seu costat i els va ajudar a fer els deures, perquè sovint i a tot arreu, per poder créixer, cal tenir algú al costat.

I conte contat, conte acabat!

Pseudònim: Els súper herois

Text: Elena Blaya

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres

